

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, en fer la pàtria digna?

GABRIEL ALOMAR

Redacció i Administració: Viladomat, 108 (Impremia)

Apartat de Correus, 757 - BARCELONA

PARLEM-NE!

Hi han qüestions que pels homes de mentalitat normal lliures de prejudicis semblen evidents per elles mateixes que, i no obstant, esguardades pels «homes de partit», sota el vel espès d'un sectarisme qualsevolga, devenen tènboles i confuses.

Una d'aquestes és l'actitud de l'«Unió Socialista» enfront de les circumstàncies creades per l'estabilització absurda d'una situació d'interinitat. Des del punt d'ovir netament obrer, la nostra trajectoria venia assenyelada amb la claretat del batarell del sol. No sols com a socialistes, com a lliberals i simplement com a demòcrates i, si tant ens feu dir, només com a homes civils, ens era vedada no ja qualsevol col·laboració amb poders excepcionals d'origen extrapopular, sino el més infim contacte amb tot allò que en fos una representació o una conseqüència. Vivim, però, malhauradament, en uns dies d'aiguabarreig i confusionismes tan monstruosos que ha pogut donar-se el cas de que elements titolats socialistes, i fins amb història revolucionària, s'hagin negat, per exemple, a reconèixer el govern de font popular de les repúbliques soviètiques i per altra banda hagin fet acatament a poders dictatorials d'origen pretorià, convertint-se en una mena mesurada i pacífica «oposició de Su Majestad», a canvi del rosegó de pa del Consell d'Estat i del plat de lleties de les regidories governatives. ¿Com pot ésser que els que així feien — desoïnt el consell amical que en hora oportuna els arribava de la nostra banda — no vegessin que amb llur insensata conducta enrunaven de cop i volta una noble tradició d'austeritat, destruïen les possibilitats renovadores d'una nova força prenyada de futur i convertien un partit essencialment revolucionari en el reformisme més mesquinament oportunista?

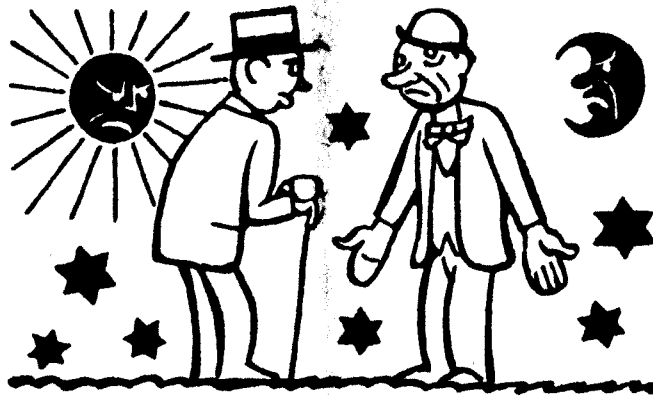
I cosa verament singular i curiosa: els mateixos que blamnaren amb violència i qualificaren amb els mots més durs la tasca generosa de JUSTICIA SOCIAL cridant a la concòrdia als membres dispersos de la gran família obrera i els mateixos que s'escandalitzaven dels nostres contactes amb homes honrats de tots els camps del obrerisme — que mai no caurem en la ridícula petulància de pretendre monopolitzar l'austeritat i la bona fe i a totes bandes hi han homes d'idealitat generosa —; el mateixos que pera mes bé ferir-nos arribaren a emprar contra nosaltres l'arma de l'insidiosa, callen avui davant d'antidemocràtics contactes injustificables i son agosats de fitllar la nostra obra d'«antisocialista».

Els pobres tenen ulls i no hi veuen! No veuen que fora de les cledes dogmàtiques — puix el Socialisme es una religió massa ample per deixar-se encofurnar entre les quatre parets de cap capelleta — no veuen que sense la cega submissió a cap definidor inviolable, la nostra «Unió», amb la seva espiritualitat oberta i amb el seu sentit tolerant, ha fet més per la difusió del ideals socialistes en terres catalanes que vint anys de casinet provincial, amb taules de café, vetllades literario-musicals i «lucido baile de sociedad» i tot, per no esmentar el cacicatge dels quatre que vitaliciament acaparaven els càrrecs de junta i les representacions al Tribunal Industrial.

Som els primers de reconèixer l'alta valor de l'obra que en certs indrets peninsulars ha realitzat el «Partido Socialista Español», la tradició del qual admirem i ens hi sentim agermanats. Declarem també sincerament que l'error funest que han sofert els seus líders, el creiem fill no de cap manca de bona fe, sino de la manca de consciència socialista, o, si volen, de sentit de la realitat.

Ignoren el que hagi passat en altres bandes, pero sense una profunda renovació de tàctiques; procediments, es evident que el socialisme oficial, endut per una funesta impaciència d'èxit, s'ha perdut tota possibilitat d'influir sobre les masses obreres i els elements intel·lectuals de Catalunya.

Cap afany de ferir a ningú pot moure nostra ploma. La nostra insistència sobre el mateix punt no es altra cosa que una contínua apel·lació a les normes pures del socialisme per atrau'e al bon camí els companys desorientats i poder oblidar en l'efusiva abraçada del retrobament el dolor amb que a hores d'ara hem tingut de presència que nomes dues forces gaudeixen avui a Catalunya de plena llibertat pera fer actes de propaganda: els «Sindicats Lliures» y el «Partido Socialista Obrero».

— May el mon no havia estat tan desballestat com ara: terratrèmols, epidèmies, guerres, plans de reorganització...

— Home! No veu que es l'«Any Sant»?

Libres sin Libertad

Altres voltes hem assenyalat en aquestes planes, les cròniques barcelonines que, en «El Pueblo» de València publica el nostre particular amic, el senyor Colominas Maseras, ex-diputat republicà, la tasca del qual, per exemple, en el «Consell de Pedagogia» de la dissolta Mancomunitat de Catalunya és recordada amb admiració.

En aquestes hores de defecions en les nostres mateixes trinxeres, l'eco de les veus lliberals que des-i-ara ressonen en altres camps, arriben fins a nosaltres com una alenada confortadora.

Acaba de celebrarse en Barcelona un Congreso de los llamados Sindicatos libres. Por la Prensa nos hemos podido enterar de sus deliberaciones; pues, en buen hora lo digamos, estamos limpios de todo contacto con esos singulares sindicatos, y pensamos seguir a honesta distancia de los mismos. Pero, si no hemos acudido a las sesiones, la profusa información que los periódicos locales han acogido complacientes en sus columnas nos ha permitido seguir paso a paso la actuación de esos organismos obreros que se desenvuelven al margen de la clase obrera, pero que por las trazas conservan todavía bastante vitalidad para movilizar delegados de todas las regiones de España. Se ve que la labor de difusión fué organizada inteligentemente, cuando a pesar de la falta de base el edificio sigue en pie.

Dos particularidades nos han llamado la atención en ese Congreso: Una, la baja de uno de los más tenaces organizadores del primitivo Sindicato libre, Lagüa Lliteras de nombre, que alcanzó un día efimera celebridad con motivo del atraco de que quiso hacer víctima al simpático y admirado Indalecio Prieto, en pleno Congreso; y que, nombrado más tarde concejal de Madrid, se probó documentalment su falta de capacidad legal por hallarse empadronado en Barcelona y no haber trasladado su domicilio a la villa y corte, no obstante lo cual y a pesar de la protesta formulada por un concejal socialista, se dió a aquél posesión del cargo y en él suponemos que seguirá.

Ahora, al repasar las notas oficiales que los sindicatos libres publican para que el público se entere de su existencia y de su labor, hemos echado de menos el nombre de ese Lagüa Lliteras;

pero alguien nos dice que hace poco fué el famoso personaje expulsado de la organización que fundó, propagó y dió a conocer a toda España. ¿Qué habrá hecho el tal para que lo arrojaran, y del Sindicato libre nada menos?

Otra particularidad es lo contrario que la baja de Lagüa Lliteras; el alta de un Merino Gracia, titulado ex secretario del partido comunista español. Este individuo dió hace pocos días una conferencia que, naturalmente, no quisimos oír. Ahora aparece como punto fuerte en el Congreso de los libres. De él no tenemos otra referencia que la que da Pestaña en su reciente libro «Setenta días en Rusia», y que no resistimos el deseo de copiar. Presenta así Pestaña a sus lectores la silueta de ese Merino Gracia: «La aparición en la escena de un nuevo personaje vino a sustraernos de estas preocupaciones. Estábamos trabajando en la habitación del hotel, cuando llamaron fuertemente en la puerta. Dimos la venia para que pasaran y apareció un ser desconocido para nosotros. Sin preámbulos, sin decir quién fuera ni dar su nombre y condición, y usando un tono ridículo de arrogancia, preguntó en correcto castellano:

—Qué, ¿no has cambiado de ideas?

Quedamos perplejos ante aquel intruso. ¿Quién podía ser aquel personajillo que a bocajarro, en tono imperioso y autoritario, tenía el desparpajo de interrogarnos?

Más correctos que él, aunque menos bolcheviques, contestamos, sin darnos por enterados de sus groseros modales.

—¿Cómo!—dijo con asombro al escuchar nuestra contestación —Después de lo que has visto en Rusia, del grandioso espectáculo de la revolución, de la obra imponderable de los comunistas y de la dictadura del proletariado, ¿sigues pensando como antes?» (Obra citada, pág. 201.)

Pestaña sigue pensando como antes, en efecto; pero el Merino Gracia ha dado de bruces en el Sindicato libre, que ya es caída mortal.

Otros nombres de antiguo luchadores en las filas del proletariado barcelonés hemos podido leer en las reseñas del Congreso a que hacemos referencia; pero son pocos y de escaso relieve, por

COMPANY: Si no vols que la reacció digui que l'esperit de la nostra classe ha mort, dona fe de vida. Ara és l'hora de pensar en els vençuts.

Redreça el teu esperit i el de tots els que treballen i sofreixen. Pensa en la lluita de demà.

fortuna, los que se han rendido al desfallecimiento de la voluntad. Los más de los hombres representativos de esta singular modalidad societaria son nuevos en la lucha, sin antecedentes en la vida del trabajo; nos referimos a los que tienen su residencia habitual en Barcelona. Los que han venido de fuera tampoco nos recuerdan, por lo menos de primera impresión, episodios memorables en la evolución de las clases trabajadoras españolas.

Y si de los hombres pasamos a la obra, nada de este Congreso dejará la menor huella en la ideología proletaria. Han sido abordados los temas más heterogéneos; pero en las conclusiones se echa de ver la falta de nervio revolucionario y se acusa en cambio la presencia de un tono servilmente conciliador, bien avenido con la pacífica digestión de las clases directoras; y se apela como recurso supremo, en las cuestiones de mayor trascendencia, a la buena voluntad de los Poderes públicos que tratan a esos neo-sindicalistas con bien ostensible amor paternal. Hasta una de las últimas conclusiones adoptadas, seguramente por exceso de ingenuidad, deja el juego un poco al descubierto: se proclama la ne-

cesidad del frente único obrero; pero se promete respetar incluso los valores religiosos para el mejor éxito de esta utópica aspiración. Dios les conserve la vista.

Este Congreso de los titulados sindicatos libres, que ni son libres ni son sindicatos, nos ha hecho recordar la tragedia de que fuimos testigos estos últimos años. Y vemos el cuerpo del deventurado Evelio Boal deshecho a balazos junto a la puerta de su casa; y el de nuestro llorado Layret, infamemente asesinado en plena calle, a la luz del día, crimen sancionado por la más escandalosa impunidad; y el de aquel inteligente y simpático Salvador Seguí, que se llevó a la tumba la llave de la organización proletaria barcelonesa; y el de tantos otros luchadores caídos en su pugna por un ideal. Y no podemos aceptar como buenos esos extraños sindicatos que ahora se reúnen en Congreso protegidos por todas las leyes, tolerados por todas las representaciones del Poder, mientras se proyecten sobre su actuación pasada sombras dolorosas y no se rediman por una larga y áspera y sincera penitencia de su pecado original...

Joan COLOMINAS MASERAS

La lluita contra el càncer i els lluitadors

Hom preté que Espanya és terra d'oradors.

En aquest aspecte crec que nosaltres som cada dia més genuïnament espanyols. Cal veure, en una junta general de l'entitat que es vulgui, el nombre de concurrents que demanen successivament la paraula sense altra finalitat que la de fer constar en acta llurs noms i cognoms.

Acaba d'exposar-se una idea. Un senyor demana immediatament la paraula i parla sovint mitja horeta llarga únicament per a adherir-s'hi decididament. Tan bon punt aquest acaba el seu parlament, que un altre s'aixeca per assabentar-nos, amb profusió de detalls, que ell està d'acord en tot i per tot amb el senyor que acaba de «precedir-lo en l'ús de la paraula». I ve encara un tercer que després de les imprescindibles i cordials frases de felicitació fa constar la seva adhesió personal a la idea. Ve un quart, i un cinquè, i... així hom va allargant la cosa, transformant aquelles deliberacions en una cançó enfadosa, fastigosa, estúpida i inútil.

Quan manquem d'auditori agafem la ploma...

Així ha passat davant el problema paorós del càncer.

Fa una colla de setmanes que la premsa publica articles i més articles sobre el càncer i els càncerosos, sobre l'hospitalització d'aquest i el tractament d'aquells.

No vinc jo a atacar els que col·laboren sense cap interès a aques-

ta tasca de divulgació digne dels majors encomis. El que sí vinc a fer és posar en guàrdia a certs arfa l'afany d'exhibició personal ficulistes contra el ma lefecte que que d'alguns articles traspua. El «Jo he fet!», «jo he vist!», «jo he operat!», «jo he dit!», es repeteix massa vegades.

Si al peu de cada un d'aquests articles, sovint interessantíssims no hi anés la signatura d'un metge, sovint inèdit en el camp de la ciència, aquests «jo» no tindrien cap mena de transcendència. Amb aquella signatura davall, però, sembla aquell article un reclaml vulgar de metges que han confós el caduceu d'Esculapi amb el de Mercuri i que diuen al públic:

—¡Si vinguéssiu a casa, tots aquests mals terrorífics no vindrien! ¡Si seguissiu els meus tractaments prodigiosos, evitarieu aquestes tragèdies!... «¡Vayan pasando, señores, vayan pasando!»

Exactament com a les barraques de la fira.

Sembla que la competència comercial desencadenada entre certs metges i cirurgians aprofiti el flagell del càncer per a fer-la servir d'arcabota dels fills d'Esculapi.

L'afer és massa seriós.

Parleu del càncer, però no parleu tant, si és possible, de vosaltres mateixos en les planes de la gran i de la petita premsa.

Deixeu les històries clíniques per als periòdics professionals.

Marc FARELL

Ecos i comentaris

L'alegria del poble

A la nota que el Directori va publicar fa alguns dies, que trasllua una satisfacció i una tranquil·litat absolutes, hi ha fet algunes objeccions, el diari barceloní "La Gaceta de Catalunya". Per sí, com és molt probable, els nostres lectors no havien sentit a parlar mai d'aquest periòdic, diem que és de caràcter ultradivínic, ultrareaccionari i ultraterrenal.

Les objeccions són aquella frase de l'anota que diu que "el pueblo español vive alegre y disfruta de un bienestar hace tiempo no conocido". Aquesta alegria i aquest benestar indiscutibles a la "Gaceta", no li sembla bé i fins li semblen discutibles, la qual cosa té una certa gravetat, perquè significa anar contra la veritat oficial i constituïda, que és l'única veritat possible en aquests temps que correm.

L'alegria és una cosa innata en el poble espanyol. Innata i axiomàtica, perquè és un article de primera necessitat. L'alegria espanyola és una alegria única i característica; és altrament abundant, és una riquesa de la terra, que fins serveix com article d'exportació. Parleu amb un anglès o amb un americà dels més aburrits i tediosos d'aquest magnífic país del sol i de les castanyoles, i veureu com la seva cara s'humina joiosament.

De la mateixa manera que els rics que volen distreure alguna malaltia, poden anar a pendre unes aigües sulfuroses, ferruginoses i termals en algun balneari, més o menys divertit, al burgès neurastènic, ja se sap, no li toca cap més remei que anar-se'n a Espanya, i més particularment a aquest balneari de Palegria que se'n diu Andalusia. Aquí no hi ha aigües medicinals, però hi ha un vi meravellós que ho cura tot. L'home més abúlic, més impotent, més aniquilat, amb quatre vasos de "Jerez" o de "Manzanilla", esdevé l'home més valent, més coratjós, més ardit. Cap empresa per difícil que sigui, abat l'ànim d'un home ben begut.

En altres països menys alegres, els homes que senten vocacions directives per a posar les seves aptituds al nivell dels seus desitjos i de les seves ambicions, es preparen anys i més anys a l'escola, a la biblioteca o a l'alta oficina. Els homes gasten mitja vida per enfrontar-se amb un problema. Però, en el país del sol es riuen de tot això, que no és res més que la conseqüència d'esperes i feixugues mentalitats nòrdiques; se'n riuen perquè ells es creuen que valen molt més, perquè, segons ells, la història, la seva història brillant, demostra que porten dintre seu una predestinació divina.

Quan tot sembla que cruïeix i va per enfonsar-se sense remei, quatre pregàries i quatre copetes d'Huminen la intel·ligència de l'home predestinat, que és l'home

cial i tant democràtic, no pot pas ésser de parlar-hi d'idees avançades, i menys d'idees revolucionàries. Allà per si acàs s'hi discutirà d'anar a la processó (no confondre amb la presó que és pecat) i de que Déu i els seus ministres ens portaran el pa a casa, si ens el deixen guanyar. La democràcia en aquella casa és així, o per aquí o al carrer.

M. ROS

que reb la inspiració, per fil directe, i que sent convertir la seva naturalesa modesta en un poder irradiant d'infalible saviesa, capaç de superar totes les dificultats possibles de totes les empreses imaginables.

En aquesta terra, les coses es resolen així. Davant un problema, la santa improvisació.

I què hi ha problemes, regna la perpètua alegria vivificadora i mantenedora de l'esperit de força contra totes les misèries i malvestats.

El destí ha volgut dotar a aquest país, d'una naturalesa amable i d'estalviar-li contrarietats. La fam que flagella tans països, aquí ha tingut una solució plena de gràcia. Quan la gent té gana, prefereix agafar la guitarra, que no pas el plat. Res millor per enganyar el païdor, que el "cante jondo", la dolça canterella a base de badalls melangiosos. Uns badalls que no s'acaben mai.

Això és l'alegria. Perquè la nega doncs la taciturna "Gaceta", què serien sense l'alegria aquests homes que mengen poc i beuen molt.

Perquè no s'ha de volguer reconèixer un dels valors elementals d'aquest país, que abans va escriure unes belles pàgines d'història, i avui té unes divertidíssimes pàgines de Baedeker.

D' això en diuen periòdics

A la secció de l'estranger del dispèsic "Ciero", l'altra dia es donava la notícia que, en una presó francesa, un condemnat per falsificació i estafa, feia la vaga de la fam.

El periodista del "Ciero", va posar a la notícia, el següent títol: "Discípulo del alcalde de Cork".

D'aquesta manera, amb un gest d'analfabet autèntic, hom vol confondre un màrtir amb un estafador.

Amb els peus magnífics que deu tenir aquest periodista, és una llàstima que no jugui al futbol.

Les proves parcials

El sumari intuït arran de la catàstrofe de Les Planes, va acabar amb un dictamen de pèrits, segons e qual, tota la responsabilitat, era pel pobre maquinista mort.

I els vius? Molt bons; gràcies. Apart ara un altre dictamen de pèrits, diu que la lletra de la carta que va trobar-se a la casa del Passatge d'Escudellers, i en la qual Dolors Bernabeu, la morta es donava tota la culpa, és una lletra de la mateixa víctima.

Abans s'havia dit que la lletra era apòcrifa, perquè la Bernabeu gairebé no sabia d'escriure. Ara amb una senzilla signatura n'hi ha hagut prou per a cotejar la lletra, i dir el contrari. Sempre tindran les seves raons.

Aquest dictamen és una prova contra la morta. Es un índex de la seva responsabilitat.

Però la morta ja l'han colgada. I els vius? Molt rebons. Moltíssimes gràcies.

De totes maneres, nosaltres creiem—és una opinió la nostra, sempre molt modesta i particular—que el senyor jutge instructor trobarà els responsables.

Paraules de Voltaire

En el pròleg de "La Història de Carles XII", Voltaire escriu: "Si algun príncep i algun ministre trobessin en aquesta obra veritats desagradables, que es recordin que essent homes públics,

han de donar compte al públic de les seves accions; que la història és un testimoni i no un adulator; i que el sol mitjà d'obligar als homes a dir bé de nosaltres, és fent bé.

Historia xinesca

Era una vídua desconsolada, que cada dia, vestida de blanc—que és el dol xinès—s'agenollava damunt la tomba on reposava el seu espòs, i d'una manera incansable movia un ventall per damunt de la terra fresca.

—Pobra dona desconsolada—li diu un que passava—perquè feu vent damunt la tomba del qui fou el vostre home: Buda no us ho vindrà pas en compte.

Carnet d'un heterodoxe

CREURE I DESCREURE

—O qui pogués creure! O qui pogués creure!

Així exclamava l'home que havia donat el tomb a les torres, les doctrines i les hipòtesis.

—O qui pogués no creure! O qui pogués no creure!—criava un altre que havia fet el mateix camí del primer.

I ni l'un podia creure, ni l'altre descreure—no creure.

I així serà sempre, per cultura i grans progrés que els homes siguin capaços d'imaginar i realitzar.

En oir aquests darrers mots, la Vida—que era prop de Braud aquella tarda—, es posà a riure desballestament com un vuit-centista, raquíticament com un noucentista.

I féu el gest, però no la senyals a la Vida, el seu affm. i s. s. que gentilment e. s. m.,

BRAND

Notes marginals

—En Ramón Riu acaba de publicar el seu primer llibre de poemes "Fulles despreses", del que oportunament donarem compte, bellament imprès en els obradors de Joan Sallent, de Sabadell.

—Els elements més valuosos i representatius de la intel·lectualitat cubana han signat, en nombre de més d'un centenar, un document de simpatia a Catalunya. Entre els signants, figuren els directors dels principals rotatius i publicacions de l'Avana i Santiago, presidents de l'Ateneu i Acadèmies d'Arts i Lle-

—No és per això, respon la vídua llagrimosa. És que jo vaig jurar al difunt el seu lliure de mort, que no em tornaria a casar, mentre la terra que cobreix el seu cos, no seria completament seca.

Una indústria nova

Molt seriosament, el senyor Salvador Minquijón, gran amic d'En Rucabado, afirma des d'"El Debate", que l'escola laica és una fàbrica d'apatxes.

Si és així, haurem de convenir que "El Debate" és una manufactura de pollins.

Visat per la censura governativa

tres, directors dels museus i biblioteques, periodistes i escriptors, artistes, etc. N'Enric Josep Varona, ex-vice-president de la República, un dels primers prestigis intel·lectuals d'Amèrica, ha fet constar la seva adhesió en una lletra altament expressiva.

—Amb el rètol de "La Novella Nostra" apareixerà a primers d'octubre el primer número d'aquesta publicació, dedicada setmanalment a desempolsar jrosistes del nostre renaixement dels vuit cents, molts d'aquests totalment desconeguts de nostra joventut.

—El primer número del setmanari Clà i Català va sortir ahir, dia 11 de setembre.

REVISTA DE CATALUNYA

Ha sortit el número de setembre de la "Revista de Catalunya", el qual conté, com cada número, un abundós i escollit text.

Heus ací el sumari: "Dogma i ironia", per Carles Soldevila; "Estudis sobre Guifré I: el nom i el sobrenom de Guifré el Pilós", per Antoni Rovira i Virgili; "Catalunya ha tingut poesia èpico-popular? La crònica de Jaume I", per Ferran Soldevila; "L'obra de depuració del català", per Pompeu Fabra; "El conflicte entre Txecoslovàquia i el Vaticà", per A. R. i V.; "Els anys "àrabs" de Girona", per Carles Rahola; "L'orfebreria i la llinda de Sant Genís les Fonts", per Joan Sacs.

Sagitari. — "Nòtules", per Llorenç Muntoriol. — "Cròniques catalanes: l'alta cultura", per J. Farran i Mayoral. — "La Història i l'Erudició", per Ferran Soldevila. — Les lletres, per Domènec Guansé. — L'Art, per Joan Sacs. — "El Teatre", per Prudenci Bertrana. — "Els pobles i els Estats", per A. R. i V. — Periòdics i revistes.

crit es parla d'amenaçes i de coaccions. Veritables o no, tals coaccions, el cert és que la campanya no té la claredat que el cas requereix per a fer-ne judici. Es que l'autor s'ha repensat i creu que "peor es meneallo?" O bé que ja s'ha acovardit als primers passos? O bé també que el que ell sap i pretenia dir-nos s'ha donat compte que és del domini públic?

Sia el que es vulgui, el cert és que poc n'esperem d'aquest intent de depuració. I a fe que ens hauria complagut en gran manera que s'hagués fet una bona neteja, i més per ells que per nosaltres, puix seria convenient que cadascú ensenyés un xic el pany de la camisa perquè tothom pogués judicar-los.

I això, tots, fins l'autor de la pretesa campanya de depuració...

Joan TORRAS

Des de Sitges

Lletres del director des de Sitges

Em mou fer aquest petita crònica, la vinguda del company Saborit a Sitges, de retorn del Congrés de Marsella, el qual, a la sala gran de la Casa del Poble, donà una conferència, desenrotllant el tema: "La marcha ascendente del Socialismo Internacional".

No cal dir que el company Saborit fou molt aplaudit diferents vegades, com també el final del seu parlament. Entre altres coses, digué que els socialistes espanyols estaven enfront de l'actual règim, i que de la mateixa manera que combatien el Govern Maurà el 1909, combatiran, el dia que caigui, el que avui regeix els destins d'Espanya.

Nosaltres que admirem l'actitud dels companys en els anys 1909 i del 1917, hem de dir amb tota sinceritat, que la seva actuació d'avui dia, tenen molt de desitjar, puix d'un any a aquesta part, han vingut demostrant, que no són ni sombra d'allò que foren.

Proves suficients hi han, sobretot a qui a Sitges, per demostrar el que dic, amb tot el sentiment de la meua ànima.

Per escoltar el seu correligionari, vingué cert nombre de persones de les que pertanyen a l'"Agrupación", no actuen mai, ni els veïem per res al nostre casal. Únicament si veuen quan ve alguna personalitat, i si aquesta ve de lluny, millor. No sé si el company Saborit ignora el què passa a la Casa del Poble, per si fos així, li direm que els mateixos correligionaris seus, els que vingueren a escoltar-lo, i que pujaren a l'escenari per estrenar-li la mà, no s'hi acostaran més, fins una altra...

A nosaltres, que ja estem acostumatats a veure cosetes per l'estil, res no ens ve de nou. En resum, avui si que és pot dir que han actuat tots com un sol home, i ara a reveure, i que us provi força l'estada al casinet del "Retiro".... des d'on podreu anar actuant.... al costat d'alguns elements molt significats.

Pere CURTIADA

En Saborit a Girona

Dimenge passat, dia 30 d'agost, va celebrar-se al "Cinema Granvia" una conferència a càrrec del company Andreu Saborit. conegut líder del "Partido Socialista Español".

Obri l'acte l'actual regidor governatiu i president de la "Agrupación Socialista", senyor Bonaventura Discorsi, el qual exposà el desgavellament que sofreixen les societats obreres d'aquesta, i féu la presentació del conferenciant.

Tant el company Saborit com el senyor Discorsi ens diuen que el "Partido Socialista Español",

